

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἡ ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
ονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὁρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἱθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
Ὁυέλκη Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦρη, (συνέχ.)

ΕΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρ-
αῖς καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυ-
ερῶντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1ης παρ.
εμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ν'
οστέλλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ἄφ' ὅτου ὁ Γεώργιος ἦλθεν εἰς Νεβίλ-
ην τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του ἐγένετο
πωχρον καὶ ἰσχνόν. Παρατηρήσας τοῦτο
Καρθαγὰν καὶ βλέπων τὸν υἱὸν του βα-
ίζοντα καὶ σύροντα σχεδὸν τοὺς πόδας
του, ἠρώτησεν ἑαυτὸν, ἐὰν ἀληθῶς ἦτο
εὐχαρὶς καὶ ρωμαλέος ἐκεῖνος νέος ὁ
πρό τινων ἡμερῶν ἀφικόμενος ἐκ τῆς ξέ-
νης εἰς τὴν πατρίδα.

Ὅτε ἦλθε πλησίον ὁ Γεώργιος δὲν ἡ-
δυνήθη νὰ καταστείλῃ σκίρτημα βίαιον
ἰδὼν ἀπέναντι αὐτοῦ τὸν πατέρα. Καὶ
προσεπάθησε μὲν νὰ φανῇ ἡρεμὸς καὶ ἀ-
τάραχος ἀλλ' οἱ συσταλέντες χαρακτῆρες
τοῦ προσώπου του δὲν ἡδυνήθησαν νὰ
διασταλῶσι καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐφάνη καὶ
ἐμφροντι.

— Ἐρχεσαι ἀπὸ τὸ πανηγύρι; ἠρώτη-
σεν ὁ Καρθαγὰν ἐξετάζων τὸν υἱὸν του
μετὰ προσοχῆς.

— Μάλιστα, πατέρα μου, ἀπεκρίθη ὁ
Γεώργιος ὡς ἐὰν εἶχεν ἰδῇ ὄνειρον.

— Καὶ πεινᾷς;

— Ἀκοῦτ' ἐκεῖ!

Ἐν ᾧ ἔτρωγον, ὁ Καρθαγὰν διενοεῖτο:
Οὐδὲ κἀν ἐνόησεν ὅτι σήμερον εἶνε ἡ πα-
νήγυρις τῆς πόλεως. Χωρὶς ἄλλο θὰ ἐ-
πῆγε καὶ σήμερα κατὰ τὸν πύργον Κλαι-
ρεφόν τὰ ἐσκονισμένα ὑποδήματά του φω-
νάζουν ὅτι ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ Μέγα Πηλω-
ρυχεῖον. Τί τάχα σχεδιάζῃ μὲ τὸν νοῦν
του; Ἐμέ, τὸ βλέπω φανερά, μὲ φυλά-
γεται, καὶ δυσπιστεῖ. Ὅσάκις τὸν ἐρω-
τησω μίαν λέξιν δὲν μου λέγει τίποτε χωρὶς

νὰ εἰνεφεύματα. Ἀποφεύγει καὶ νὰ με κυτ-
τάξῃ· τόσον φοβεῖται μήπως ἀπὸ τὴν μα-
τιάν του καταλάβωτ' ἔχεις τὸν νοῦν του.

Πράγματι ὁ Γεώργιος καθήμενος ἐν τῇ
ἄλλῃ ἄκρᾳ τῆς τραπέζης ἔτρωγεν ἀφρη-
μένος καὶ ἔχων οὕτως εἰπεῖν τὴν ρίνα ἐν
τῷ πινακίῳ. Ἀποφασίσας νὰ ἀποδημήσῃ
πάλιν δὲν ἡδυνήθη νὰ ὑπερникήσῃ τὴν ἐ-
πιθυμίαν του νὰ διατρέξῃ ἄπαξ ἔτι τὸν
λόφον Κλαϊρεφόν. Εὐθὺς ὡς εἶχεν ἰδῇ τὸν
πατέρα του ἐξεθρόνισεν ἵνα μεταβῇ εἰς τὸ
δημαρχεῖον ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς καὶ διὰ τῆς
ἀτραποῦ τῆς διερχομένης διὰ τοῦ Μεγά-
λου Πηλωρυχείου, ἀνῆλθεν εἰς τὸν λόφον.

Δὲν ἠθέλησε δὲ ὡς καὶ κατὰ τὰς ἄλ-
λας ἡμέρας, νὰ κρυφθῇ ἐν τοῖς πέριξ τοῦ
κῆπου φοβούμενος μήπως τὸν συναντή-
σωσι. Διότι κατελαμβάνετο ὑπὸ δυσπνοίας
ἀναλογιζόμενος ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ συν-
αντήσῃ καὶ δευτέραν φοράν τὴν Ἀντω-
νίαν. Καὶ μὲ τί πρόσωπον νὰ τὴν ἰδῇ;
Καὶ ὅποιαν γνώμην θὰ εἶχε περὶ αὐτοῦ
ἡ νεάνις ἐὰν τὸν κατελάμβανεν ἔξω τοῦ
πύργου περιπλανώμενος;

Ἐσκέφθη ὅτι ἡ νεάνις ἔμελλε πάντως
νὰ πορευθῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅθεν ἀπὸ
τῆς ἐνάτης ὥρας ὁ Γεώργιος ἦλθεν εἰς τὴν
μικρὰν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου. Καθήμενος
ἐν τινι θρανίῳ ἐν τῇ σκιᾷ δὲν θὰ ἦτο εὐ-
κολον νὰ ἀναγνωρισθῇ. Παρέμεινε λοιπὸν
μεθ' ὑπομονῆς ἄκρας παρατηρῶν τὰ κο-
σμήματα τῆς ἐκκλησίας, καὶ πανταχοῦ
ἀνακαλύπτων ἴχνη καὶ δείγματα τῆς εὐ-
σεβοῦς γενναιοδωρίας τοῦ οἴκου Κλαϊρε-
φόν. Ἐπὶ πλακὸς λευκοῦ μαρμάρου ἐπι-
γραφὴ χρυσοῖς γράμμασι κεχαρ χαγμένη
προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ Γεωργίου.
Προσελθὼν ἀνέγνω:

«Εἴη τὸ ὄνομα κυρίου εὐλογημένον,
τοῦ σώσαντος τὴν πεφλημένην μεν κόρην!
1872.

Ὁνῶριος Κλαϊρεφόν»

Τὴν ἀναθηματικὴν ταύτην ἐπιγραφὴν
εἶχεν ἀναθέσθ' ὁ μαρκήσιος ἐπὶ τῇ ἀναρ-
ρώσει τῆς Ἀντωνίας ἐκ νόσου δεινῆς.

Καὶ ἐν τῷ μυστηριώδει σκότει τῆς ἐκ-
κλησίας ἡ διάνοια τοῦ Γεωργίου ἐμετεω-
ρίσθη, καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ παρακρού-
σεως ἐνόμισεν ὅτι μετεφέρετο εἰς τὸν

πύργον ὑπὸ δυνάμεως παραλυσάσης τὴν
βούλησιν του. Εἰσελθὼν κατηνθύνθη εἰς
τὸν θάλαμον τῆς Ἀντωνίας καὶ εἶδε τὴν
νεάνιδα κλινήρη, ὡχρὰν κατασκληκυῖαν,
ἐτοιμοθάνατον.

Καὶ ἦτο αὕτῃ αὕτῃ, ἐν μικρᾷ ἡλικίᾳ
ἀλλὰ θελκτικωτάτῃ. Γέρων τις, ὃν ὁ Γεώρ-
γιος δὲν ἡδυνήθη μὲν νὰ ἀναγνωρίσῃ, ἀλλ'
εἶκασεν ὅτι θὰ ἦτο ὁ μαρκήσιος, ἐκάθητο
παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἀσθενοῦς κό-
ρης. Δάκρυα ἄδρᾳ κατέρρεον ἀπὸ τῶν ὀ-
φθαλμῶν του ἐνῷ ἔθλιβε διὰ τῶν ἀκμαίων
χειρῶν του χεῖρα λεπτὴν ἰσχνὴν καὶ λευ-
κοτάτην. Τὰ χεῖλη του ἀνεκινήθησαν ὡς
ἐὰν προσηύχετο, ὁ δὲ Γεώργιος ἐνόησεν
ὅτι ὁ γηραιὸς πατὴρ ἐδέετο τοῦ ὑψίστου
νὰ σώσῃ τὸ τέκνον του!

Καὶ ὡς ἐκὼν ἡ θεία δύναμις ἐξεδηλώθη,
παρὰ τὸ πρόσωπον τῆς Ἀντωνίας
ἔλαβε χρῶμα, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦνοι-
ξαν ζωηροὶ καὶ λάμποντες. Αἶφνης μετε-
μορφώθη, ὁ δὲ νέος δὲν ἔβλεπε πλέον ἐνώ-
πιόν του τὴν μικρὰν ἀσθενῆ, ἀλλὰ τὴν
εὐμορφον νεάνιδα ἣν εἶχε συναντήσῃ καθ'
ὁδόν, ἣν ἐλάτρευεν ἄμα καὶ ἀπεστρέφετο,
καὶ ὑπὲρ ἧς ἀσμένως ἦτο ἔτοιμος νὰ θυ-
σιάζῃ καὶ τὴν ζωὴν του.

Προσεπάθησε νὰ ἀποσιῇ τὴν ὀπτασίαν
ταύτην καὶ νὰ γίνῃ κύριος αὐτοῦ. Ἐβίασε
τοὺς ὀφθαλμούς του νὰ προσηλωθῶσιν ἐπὶ
πραγματικῷ τινος ἀντικειμένου, καὶ οἱ
ὀφθαλμοὶ του προσηλωθήσαν αὐθὺς ἐπὶ
τῆς λευκῆς πλακὸς, καὶ ἐπ' ἀνέλαβε τὴν
ἐπ' αὐτῆς ἐπιγραφὴν ὡς δοξολογῶν τὸν
Ὑψιστον τὸν σώσαντα τὴν Ἀντωνίαν.

Ἀρὰ γε ὁ θάνατος ἀπεσοβήθη ἀπὸ τῆς
νεάνιδος ἵνα ὁ Γεώργιος τὴν ἰδῇ καὶ τὴν
ἀγαπήσῃ; Ἀλλὰ ἐὰν αὐτὸς ἐπέπρωτο νὰ
τὴν ἀγαπήσῃ τότε λοιπὸν διατί ἐπέπρωτο
ἐκεῖνη νὰ τὸν μισήσῃ;

Ἠγέρθη καὶ βήματι βραδεῖ ἦλθεν εἰς
τὰ θρανία τὰ ἀπέναντι τῆς Ἀγίας Τρα-
πέζης. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ πρώτου θρα-
νίου παρετήρησε προσευκτήριον ἐκ ξύλου
μέλανος μετὰ προσκεφαλαίου ἐκ βελούδου
κυανοῦ. Βέβαιος δὲ ὢν ὅτι τοῦτο ἦτο τῆς
Ἀντωνίας ἐπλησίασε καίγονυπετήσας ἐκεῖ
ἐνθα ἔκλινε τὰ γόνατα καὶ ἡ Ἀντωνία
καὶ ἰδὼν ὅτι τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ προσευ-

κτηρίου ἀπέληγεν εἰς θήκην, ἀνήγειρε τὸ κάλυμμα καὶ εἶδεν ἐν τῇ θήκῃ βιβλίον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας καὶ βαλάντιον ἐν ᾧ ἡ νεῆνις περιερχομένη εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐδέχετο τὴν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν συνδρομὴν τῶν ἐκκλησιαζόντων.

Ἐλαβε τὸ ἱερὸν βιβλίον διὰ τῶν τρομόντων δακτύλων του. Ἦτο δὲ μικρὸν ἐκ λευκοῦ μαροκίνου δέρματος καὶ μετὰ ἀργυρᾶς πόρπης, παρθενικὸν καὶ ἄσπιλον ὡς ἡ ψυχὴ τῆς Ἀντωνίας. Ἐλπίζων δὲ ὅτι θὰ εὕρῃ ἐν τῷ βιβλίῳ ἴχνος τι τῶν διαλογισμῶν τῆς νεανίδος, ἐφυλλολόγησεν αὐτό, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο εὗρεν ἢ εἰκόνας τινάς. Ὑπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Ἀγίας Ἀντωνίας ἦτο χειρόγραφος ἀνάθεσις ἔχουσα οὕτω :

Τῇ προσφιλεῖ μοι ἀδελφῇ

Ῥοδέριος Κλαίρεφόν

Ἰδὼν τὰς τρυφερὰς καὶ ἀφελεῖς ταύτας ἀναμνήσεις, μετεμελήθη διὰ τὴν ἄκαιρον αὐτοῦ περιεργίαν, καὶ αἰσθανόμενος ὅτι διέπραξε μυστράν βεβήλωσιν, ἔκλεισε τὸ βιβλίον καὶ στηρίξας τὸ μέτωπόν του ἐπὶ τοῦ ἀφώνου τούτου ἐξ ἀπορρήτων, τῶν τε ἀποτυχῶν καὶ τῶν ἐλπίδων τῆς νεανίδος προσηυχήθη.

Κατὰ μικρὸν ἡ γαλήνη ἐπανήλθεν εἰς τὴν καρδίαν του καὶ ἡσθάνθη ἑαυτὸν μᾶλλον κύριον ἑαυτοῦ προθυμότερον εἰς τὸ εὐεργετεῖν. Ἠγέρθη καὶ ἀφ' οὗ εἰσῆγαγε τὸν ὀβολὸν του εἰς τὸ βαλάντιον, δι' οὗ ἡ κόρη Κλαίρεφόν ἐμελλεν ἀναμφιδόλως τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ συλλέξῃ τὴν ἐλεημοσύνην τῶν πιστῶν, ἔκλεισε πάλιν τὸ προσευκτῆριον καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐν τῇ σκοτεινῇ γωνίᾳ τῆς ἐκκλησίας θέσιν του.

Ὁ κώδων τῆς ἐκκλησίας ἤδη ἐσήμαινεν, ὁ νεωκόρος ἐφάνη ἀνάπτων τὰ κηρία καὶ ὁ σκοτεινὸς ναὸς ἐφωτίσθη ὑπὸ φῶτων κινουμένων. Βαρέα βήματα ἠκούσθησαν συρόμενα ἐπὶ τῶν πλακῶν, ἔδραι μετακινούμεναι ἐκρότησαν καὶ ὁ κρότος ἀντήχησεν ἐν τῷ θόλῳ τῆς ἐκκλησίας καὶ κατὰ μικρὸν προσήλθον οἱ πιστοί.

Τὴν στιγμήν δὲ καθ' ἣν εἰσῆρχετο ὁ ἱερεὺς εἰς τὸ ἱερόν, ὁ Γεώργιος ἀνεσκίρτησεν ἀκούσας τὸν ἀνεπαίσθητον θόρυβον βήματος ἐλαφροῦ μόλις ἀπομένου τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους. Στρέψας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν πρόναον ἡσθάνθη πιεζομένην τὴν καρδίαν του, ἰδὼν αἰφνης εἰσερχομένην τὴν Ἀντωνίαν μετὰ τῆς θείας Ἰσαβέλλας καὶ συνοδευομένην ὑπὸ νέου τινὸς ὕψηλου, στρατιωτικᾶ ἐνδεδυμένου, ὃν ἐκ τῆς ταραχῆς καὶ συγκινήσεως ἦν ἡσθάνθη ἀνεγνώρισεν ὡς τὸν ἱλαρχον Κροιμενίλ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσκοτίσθησαν, τὰ ὦτά του ἐβόμβουν, τῷ ἐφάνη ὅτι ἡ ἐκκλησία ἐσειετο ἐκ θεμελίων, ἀλλὰ καταβαλὼν πᾶσαν προσπάθειαν συνῆλθε καὶ πάλιν εἶδε καὶ ἤκουσε.

Ὁ ἱερεὺς ἵστατο πρὸ τῆς Ἀγίας Τραπέζης καὶ ὁ ψίθυρος τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀπαγγελλομένων εὐχῶν ἠκούετο καθαρὰ ἐν τῇ σιωπῇ. Αἱ δύο γυναῖκες καὶ ὁ συνοδεύων αὐτὰς ἦσαν ἀναμειγμένοι ἐν τῇ πλήθει τῶν ἐκκλησιαζόντων. Ὁ νέος ἡ-

γέρθη καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τινος στόλου ἀνεζήτησε τὴν Ἀντωνίαν. Εἶδε δὲ αὐτὴν μακρόθεν, κεκλιμένην ἔχουσιν τὴν κεφαλὴν ἐν κατανύξει ἐν μέσῳ τῆς θείας καὶ τοῦ μνηστῆρός της. Εἰς τοῦτο λοιπὸν κατέληξε τὸ ποθεινότατον ὄνειρον τοῦ Γεωργίου, τούτεστι νὰ ἴδῃ τὴν κόρην Κλαίρεφόν ἱσταμένην παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀνδρός, ὃν ὑπεδείκνυν ὡς μέλλοντα σύζυγόν της. Πᾶσαι λοιπὸν αἱ ταραχαί, πᾶσαι αἱ τέχναι, πᾶσαι αἱ ἐλπίδες, πάντες οἱ φόβοι, ἐνὶ λόγῳ πλνθ' ὅσα αὐτὸς ἡσθάνθη μετὰ τοςούτου πάθους, αὐτὸν καὶ μόνον αὐτὸν ἐτάραξαν· ἐκείνη δὲ ἡ ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ αἰετοπαροῦσα, οὐδὲν ἐκ πάντων τούτων εἶχεν ὑπόπτεισιν. Πραεῖα καὶ ἀπαθὴς ἐξηκολούθει τὸν βίον της οὐδὲν ὑποπεύουσα περὶ τῶν καταγίδων ἃς αὐτὴ εἶχεν ἐξεγείρη.

Ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος ἑαυτὸν μετὰ πικρίας τί ἔκαμνεν ἐκεῖ. Βέβαιος δὲ ὢν περὶ τοῦ ἀνυπάρχοντος τῶν φροῦδων ἐλπίδων του, ἀνέλαβε τὴν προτέραν αὐτοῦ δραστηριότητα. Ἠγέρθη ἐξῆλθε τοῦ ναοῦ οὐδὲ κἂν στρέψας τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀναλαμβάνων τὴν ὁδὸν δι' ἣς εἶχεν ἔλθῃ, ἐπληρώθη εἰς τὴν πόλιν. Ἐκ τοῦ αἰσίου δὲ τούτου περιπάτου ἐπανερχόμενος συνήντησεν, ὡς εἶδομεν τὸν πατέρα του.

Καθήμενοι ἀντικρὺ ἀλλήλων ὁ πατήρ καὶ ὁ υἱός, ἐξηκολούθουν τὸ σιωπηλὸν αὐτῶν γεῦμα. Ἐξῶ δὲ ὑπὸ τὸ παράθυρον διήρχοντο καθ' ὁμίλους οἱ πανηγυρισταί, ἄσματα δὲ φαίδρα καὶ κραυγαὶ εὐθυμίας ἠκούοντο μακρόθεν. Ὅλη ἡ πόλις ἦτο ἐν εὐθυμίᾳ καὶ ἕκαστος παρεσκευάζετο νὰ πῇ νὰ γελάσῃ καὶ νὰ χορεύσῃ.

Μόνον ἐν τῷ πύργῳ Κλαίρεφόν καὶ ἐν τῇ μικρᾷ οἰκίᾳ τῇ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγορᾶς ἐπεκράτει ταραχὴ καὶ θλίψις. Νικηταὶ καὶ ἡττημένοι ἐφαίνοντο ἐξ ἴσου ἐμφρόντιδες καὶ ἀσχάλλοντες, ὁ μὲν μαρκήσιος διότι ὁ μνηστὴρ τῆς Ἀντωνίας ἦλθεν ἵνα διατρίψῃ ὀλίγας τινὰς ἡμέρας ἐν τῷ πύργῳ, ὁ δὲ Καρθαγὰν διότι ἐβλεπεν ἐνώπιόν του σκυθρωπὸν καὶ τεταραγμένον τὸν υἱόν, ὃν ἠλπίζεν ὅτι ἤθελε συνδέσῃ πρὸς ἑαυτὸν διὰ δεσμῶν εὐδαιμονίας ἡσύχου καὶ ἀμερίμου.

Ἀμα τῇ ἡμέρᾳ οἱ κάτοικοι τοῦ πύργου Κλαίρεφόν ἀφηνείωσαν ὑπὸ τῶν νενομισμένων ἐκπυροσκοπήσεων τῶν ἀναγγελλουσῶν τὴν ἐναρξὴν τῆς ἐορτῆς. Ἐπὶ τῆς προσόψεως τοῦ πύργου ἦτο ἀνοικτὸν παράθυρον καὶ ἀπ' αὐτοῦ προέβλεπεν ἡ Ἀντωνία φοροῦσα λευκὴν πρωϊνὴν ἐσθῆτα. Ἐστήριζε δὲ τοὺς ἀγκῶνάς της ἐπὶ τοῦ παραθύρου σοβαρὰ καὶ σύννομος. Τὸ ὑπώχρον αὐτῆς πρόσωπον καὶ οἱ ἐρυθροὶ ὀφθαλμοὶ ἐμαρτύρουν ὅτι εἶχεν ἀγρυπνήσῃ κατατροχομένη ὑπὸ δεινῶν φροντίδων, αἵτινες οὐδὲ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας κατέλιπον αὐτήν· διότι ἡ νεῆνις ἵστατο ἀκίνητος καὶ ἀδιάφορος πρὸς τὰ θέλητρα τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης θερινῆς πρωΐας.

Ἡ Ἀντωνία ἐσκέπτετο. Ῥυτίς βαθεῖα κατέσκαπτε τὸ θελκτικὸν μέτωπόν της, καὶ τὸ εἰς τὸ κενὸν προσηλωμένον βλέμ-

μα της εἶχε τὴν ἀτονίαν τὴν ἐκ τῆς ῥοῆς τῶν δακρύων. Ἡ θύρα τοῦ δωματίου της ἀνοιχθεῖσα ἀπέσπασεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν θλιβερῶν σκέψεων της. Ὅτε δὲ ἐστράφη καὶ εἶδεν εἰσερχομένην τὴν θεῖαν Ἰσαβέλλα, τὸ περίλυπον αὐτῆς πρόσωπον ἔλαμψεν ὑπὸ ἐλαφροῦ μειδίσματος.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἐνδεδυμένη κοινωτὴν ἐκ κρετοννεῖου μεγαλοκλάδου, ἔχουσα τὴν ψαρὰν κόμην της φρυγανώδη, καὶ ἐρυθρὰ ὡς ἄστακός, καίτοι τὸ πρόσωπόν της ἦτο ἐπεστρωμένον δι' ἀφθονωτάτης παιπάλης ἐξ ἀμύλου, ὡς διὰ μαρμαροκονίας, εἰσῆλθε μυστηριωδῶς πρὸς καὶ λαβοῦσα δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν τῆς ἀνεψιᾶς της, ἐπέθηκεν ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτῆς διπλοῦν φίλημα ἡχηρότατον. Ἐπειτα δὲ στηριχθεῖσα ἐπὶ τῆς ἐστίας ἐν στάσει ἀρενωπῇ, εἶπεν :

— Ἦκουσα τὸ παράθυρόν σου ὅπου ἤνοιξε καὶ ἦλθα νὰ ἰδῶ ... τὴν νύκτα μου μὴδὲ ὁ ἐχθρὸς μου, Ἀντωνίτσα μου. . . Εἶχα ἓνα βάρος, μίαν στενοχωρίαν ! . . . Δὲν εἰζεύρω, ἂν πιστεῖς τὰ ὀνειράτα. . . Ἐγὼ ὅμως τὰ πιστεύω. . . Ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα μού τα ἐξηγοῦσε, μὰ δὲν εἰζεύρεις μὲ πόσῃ ἐπιτυχίᾳ, καὶ πάντοτε ἀλήθευαν. . . Εἶδα λοιπὸν ἀπόψε 'ς τὸν ὕπνον μου πετεινὸν κόκκινον. . . Καὶ 'ξέρεις, εἶνε κακὸν σημεῖον, σημαίνει θάνατον, καὶ μάλιστα γρήγορον, τὸ κόκκινον σημαίνει γρήγορον. . . Εἶδα λοιπὸν 'ς τὸν ὕπνον μου κόκκινον πετεινόν, μὰ πετεινὸν μεγάλον καὶ ὁμοιάζε τὸν Καρθαγὰν τὸν ἀγρίανθρωπον ! μὰ τί ὁμοιώτης ! Ἐκτυποῦσε μάλιστα καὶ τὰς δύο πτέρυγας του μὲ φοβερὸν κρότον καὶ ἐφώναζε, μὰ τί φωνές ! Ἀπὸ τὴν ἀγωνία μου ἐξύπνησα, καὶ ἤμουν μούσκεμα 'ς τὸν ἰδρώτα ! Κύταξέ με, δὲν με βλέπεις ἀκόμα ταραγμένην καὶ ἄχ' ! σημαίνουσα ! . . .

Καὶ ἀσθμαίνουσα, εἰσέπνευσε μετὰ δυνάμει καὶ βίας ὡς φύσα μεγάλη σιδηρουργείου.

— Εἰζεύρεις, κόρη μου, ἐξηκολούθησεν ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἀσθμαίνουσα, εἰς ποίαν κατὰστασιν εὐρισκόμεθα τώρα. . . Μὰς ἦλθε χθὲς βράδυ ἓνα χαρτί νὰ πληρώσωμεν ἑκατὸν ἐξῆντα χιλιάδες φράγκα καὶ κατὰ ἑκατοστὰ. . . Ἐνοεῖται ὅτι ἐγὼ εὐθύς το ἔκρυψα τὸ χαρτί αὐτὸ καὶ δὲν ἐτόλμησα κἂν νὰ κάμω λόγον εἰς τὸν πατέρα σου. . . Πρέπει ὅμως νὰ το μᾶθῃ ἐπὶ τέλους, διότι αὐτὴ ἡ κατὰστασις δὲν εἰμπορεῖ νὰ διαρκέσῃ πολὺ. . . Καὶ ἔπειτα τώρα εὐρισκόμεθα 'ς τὰ τελευταῖα μας καὶ δὲν εἰζεύρω καὶ ἐγὼ πῶς διαβολο θὰ τα καταφέρωμεν. . . Ἐκατὸν ἐξῆντα χιλιάδες δὲν εὐρίσκονται ἔτσι 'ς τὸ φτερό, καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ τὴν ἀδυναμίαν μου καὶ τὸ λέγω ὀρθὰ κοπτά. . . Δὲν μου μένει ἄλλο τίποτε παρὰ τὸ κτῆμά μου Σαίμμωρ. . . Ἐνα καλύβι που μόλις εἰμπορεῖ νὰ κατοικηθῇ, ἔγω καὶ δύο ἡμισυ χιλιάδες φράγκα εἰσόδημα. Δῆλα δὲ ἐνὶ λόγῳ μίαν στέγην, διὰ νὰ σὰς συμμαζώξω 'ς τὰς ἡμέρας τῆς δυστυχίας σὰς, αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ ἀργήσουν νὰ πλακώσουν, καὶ ἓνα κομμάτι ψωμί διὰ νὰ μὴ ἀποθ-

νετε τῆς πείνας. Αὐτὰ τὰ δύο, κόρη μου, δὲν ἔμπορὼ νὰ τα χάσω, καὶ ἂν μου βάλουν τὸ μαχαίρι 'ς τὸ λαϊμό, θὰ τα φυλάξω νὰ τα ἔχωμεν ἔσχατον καταφύγιον καὶ παρηγορίαν, τώρα μαλιστὰ που ὁ πατέρας σου ἐσκόρπισε καὶ ἔχασε τόσον ἐλπίδα τὸ ἔχειν του.

Ἡ Ἀντωνία ἔνευσε παρακλητικῶς πρὸς τὴν θεῖαν τῆς νὰ σιωπήσῃ καὶ καθήσασα πλησίον αὐτῆς ἐπέδειξε πρὸς αὐτὴν τὸ ὑπὸ τῶν μεριμνῶν καὶ φροντίδων ὠχρότατον καταντήσαν γλυκὺ αὐτῆς πρόσωπον.

— Θεῖα μου, σὰς παρακαλῶ, μὴ τον αἰτιάσθῃς τὸν πατέρα μου... Ὅ,τι ἔκαμε, τὸ ἔκαμε πρὸς καλόν. Δὲν λέγω ὅτι δὲν ἀεροβατεῖ καὶ δὲν παρασύρεται ὑπὸ ἀπατηλῶν ἐλπίδων, ἀλλ' ὁ σκοπὸς του τίποτε ἄλλο δὲν εἶνε παρὰ νὰ μας πλουτίσῃ καὶ αὐξήσῃ τὴν ἰδικήν μας εὐτυχίαν... Αὐτὸς καθὼς τον εἰξεύρετε δὲν ἔχει ἀξιώσεις διὰ τὸν ἑαυτόν του, καὶ ὁ μικρὸς πύργος Σκιμῶρ θὰ του φανῇ παλάτι ἂν εἴμεθα ὅλοι μας μαζί του.

— Μὰ κόρη μου, ἐμένα τώρα θὰ μού τον λείπῃς τὸν πατέρα σου;... Τὸ εἰξεύρω ὅτι ἔχει χρυσὴν καρδίαν, ἀλλὰ δὲν εἰσπορεῖ με αὐτὴν νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του δυστυχῶς! Καὶ οἱ δανειστὰι οἱ ὅποιοι μας κυνηγοῦν, δὲν παίζουν!... Ἐγὼ τον ἔστειλα τὸν Μαλεῖωρ νὰ 'μιλήσῃ τοῦ Καρβαγάν, μὰ αὐτὸς δὲν εἶνε ἄνθρωπος με καρδιά! εἶνε ἄγριος καὶ τον ἀποπῆρε τὸν καίμενον τὸν Μαλεῖωρ... Τί νὰ κάμωμε, κόρη μου!... Ἄν ὡς τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος δὲν κατορθώσωμεν νὰ εὐρωμεν καμμίαν διέξοδον, τετέλεσται!... θὰ ἰδοῦμε τὴν ἐξουσία μέσα 'ς τὸν πύργο μας... καὶ θὰ μας διώξουν ἀπὸ τὸ προγονικὸν μας κτῆμα... Καὶ τι θὰ εἴπῃ ὁ φίλτατός μας Κροϊμενίλ;

— Δὲν ἀνησυχοῦ δι' αὐτόν, θεῖα μου, εἶπεν ἡ Ἀντωνία μειδιῶσα. Ἐγὼ τον γνωρίζω... Εἴτε πλουσίαν εἴτε πτωχὴν, αὐτὸς μετὰ χαρᾶς εἶνε πρόθυμος νὰ με νυμφευθῇ... Καὶ ἂν ἐγὼ τον ἡγάπων...

— Καὶ δὲν τον ἀγαπᾷς λοιπόν;... ἀνεφώνησεν ἡ θεῖα Ἰσαβέλλα μετὰ φοβερᾶς φωνῆς. Πῶς! Αὐτὸς δύο σωστὰ χρόνια σε ἀγαπᾷ, καὶ σύ...

— Εἶνε ἀξίολογος νέος καὶ θελκτικώτατος, θεῖα μου, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις μετὰ γλυκείας μελαγχολίας, ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ κατὰλληλος σύζυγός μου... Ὅλα τὰ καλὰ τα ἔχει, ἀλλὰ καθὼς καὶ σεῖς ἡ ἰδία μου ἔχετε εἰπῇ πολλάκις καὶ σεῖς ἡ ἄνθρωπος ὁ ὅποιος νὰ ἔχῃ τὴν γενναιότητα νὰ ἀντικρύσῃ τὴν δυστυχίαν καὶ τὰς στεφάνους, εἰς ὁποίας ἡμεῖς εἴμεθα ἐκτεθειμένα. Αὐτὸς θὰ εἶχεν ἀνάγκη τῆς παρηγορίας μας, ἐνῶ ἡμεῖς εἶνε φυσικὸν νὰ περιμένωμεν νὰ μας παρηγορήσῃ καὶ νὰ μας ἐνθαρρύνῃ ἐν τῇ δυστυχίᾳ μας ὡς ψυχὴ γενναία... Ὅχι, θεῖα μου, ὄχι θεῖα μου, ὄχι δὲν εἶνε τοιοῦτος ὁποῖον ἡμεῖς τον θέλομεν, ὁποῖον ἔχομεν σήμερον ἀπολυτον ἀνάγκη, δὲν εἶνε ἄξιος τῆς ἐλπίδος, θέσεώς μας καὶ δὲν πρέπει νὰ εἰπῶ τὸ ναι!...

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ἀπεκρίθη ἡ θεῖα Ἰσαβέλλα, ὅτι αὐτὸς ὁ εὐλογημένος νέος δὲνεῖνε πρᾶγμα, δὲν εἶνε διὰ τίποτε Ἄχ! καὶ ἂς εἴμπορῶσα νάτου δώσω δύναμιν καὶ πνεῦμα, πνεῦμα σπουδαῖον καὶ πρακτικόν ὅχι ὅπως τὸ πνεῦμα τοῦ πατέρα σου! Ἄχ! καὶ νὰ τον ἔβλεπα νὰ τον κατακρηματίζω αὐτόν τὸν ἀφωρισμένον τὸν Καρβαγάν!... Τὴν ζωὴν μου ἐθυσίαζα ἂν ἦτο δυνατόν τοῦτο...

Καὶ ἐγερεθεῖσα ἐβάδισε βιαίως περὶ τὸ δωμάτιον καὶ ἔπειτα καθίσασα ἀπέναντι τῆς ἀνεψίης, ἐξηκολούθησε.

— Ἄχ! διατὶ ὁ ἀδελφός σου νὰ μὴ ἔχῃ τόσῃν εὐφυίαν ὅσην ἔχει χοιροδυναμίαν... Νὰ σοῦ τον ἔκανε τὸν κύρ Καρβογάν νὰ σοῦ τον ἔκανε τοῦ ἀλατιοῦ, καὶ νὰ μὴ τολήσῃ ψυχὴ νὰ τρέξῃ νὰ τον ὑπερασπίσῃ. Δυστυχῶς ὁ Ῥοβέρτος δὲν εἶνε διὰ τὰ τοιαῦτα γεννημένος. Εἶνε σάν τον πατέρα σου καὶ σάν ἐμέ... Καὶ καθὼς βλέπω, κόρη μου, ἐδῶ μέσα σὺ εἶσαι τὸ πλέον ὑγιερὸν κεφάλι τῆς οἰκογενείας μας!.. Δὲν πειράζει! Χαρᾶς το! νὰ βρασνίξῃ ἕνας παλιοκαρβαγάν τὴν οἰκογένειαν Κλαϊρεφὸν καὶ νὰ μὴ ἔχωμεν ἄλλον βοηθὸν καὶ σύμμαχον παρὰ τὸν ἑαυτόν μας!... Νὰ ἦτον ἄλλη περίστασις, ἡ ὑπόθεσις θὰ ἐπῆγαινε ἴσα με τὸν βασιλέα καὶ εὐθὺς τὰ πράγματα θὰ ἐδιορθώνοντο!... Σήμερα ὅμως... τίποτε! Τώρα, βλέπεις κόρη μου, ἡ παλαστίνε κλίνει πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἀχρεῖους, καὶ αὐτοὶ τώρα ἔχουν τὴν χάριν! Ὅσον χειρότεροι εἶνε, τόσον θηριαμβέουν καὶ θερμαίνονται! Ἡμεῖς, κόρη μου, βλέπεις δὲν ἔχομε νὰ ἐλπίσωμε τίποτε, καὶ σάν ἄνθρωποι φερόμενοι πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπομονήν...

— Καὶ αὐτὸ εἶνε, θεῖα μου, τὸ εὐκολώτατον! Τάχα ἀπὸ διετίας ζῶμεν καλλίτερον; Δὲν ζῶμεν ἀθλιώτατα; Καὶ οἱ τέσσαρες δὲν εἴμεθα χαμένοι ἐδῶ μέσα εἰς αὐτόν τὸν κρῦον καὶ ζοφερόν πύργον; Ἡ πτωχεία εἶνε πολὺ χειρότερα ἐντὸς οἰκίας τῆς ὁποίας ὁ προορισμός εἶνε νὰ ζῇ τις ἐν αὐτῇ πολυτελῶς καὶ ἀνέτως, παρὰ εἰς οἰκίαν ταπεινὴν. Ἐγὼ εἰς τὸ Κλαϊρεφὸν ἐγεννήθην, ἀνετράφην, ἐμεγάλωσα, ὑπέστην μυριάς ὅσας πικρίας. Ἀπειροὶ δεσμοὶ με συνδέουν με αὐτὰ ἐδῶ τὰ χώματα. Ἀλλὰ ὅλους τοὺς δεσμοὺς αὐτοὺς ἀσμένως καὶ μετὰ χαρᾶς τους κόπτω, χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ τὴν ἐλαχίστην λύπην, προκειμένου νὰ εὐρωμεν ἄλλοῦ ἡσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν. Ἄς ἀπαλλαχθῇ ὁ πατήρ μου τῶν ἀτελευτήτων φροντίδων καὶ ἂς ζῇ ἄμεριμος, ἂς ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ τὰ σημερινὰ δεινὰ σώζοντες τὸ ὄνομά μας ἀκηλίδωτον, καὶ σὰς ὁμνῶ, θεῖα μου, οὐδὲ ἔν δάκρυ θὰ χύσω διὰ τὸ λαμπρὸν παρελθόν καὶ θὰ εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ παρὸν ταπεινὸν μὲν ἀλλὰ εὐτυχές.

— Καὶ θὰ μείνῃς ἔτσι; Δὲν θὰ...

— Καὶ διατὶ ὄχι, θεῖα μου; Θὰ μείνω ὅπως καὶ σεῖς. Τάχα σεῖς τί ἐπάθατε ὅπου δὲν ἐμβήκατε εἰς τὸν κόσμον; Θὰ καταντήσῃ νὰ ἔχωμεν καὶ οἱ δύο τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, θὰ παίζωμεν χαρτιά, θὰ κά-

μνωμεν χίλια δυὸ πράγματα, θὰ ψήνωμεν γλυκίσματα, καὶ ὁ μπαμπᾶς θὰ μας διηγῇται τὰς ἐφευρέσεις του, τὰς ὁποίας δὲν θὰ ἔχῃ πλέον τὰ μέσα νὰ πραγματοποιήσῃ καὶ ἡμεῖς θὰ τὰς θαυμάζωμεν χωρὶς νὰ αἰσθανώμεθα τὴν ἐλαχίστην λύπην, διότι δὲν θὰ μας στοιχίζουν τίποτε...

Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὸ κτῆμά σας θὰ εὐρωμεν πῶς νὰ τρέφωμεν καὶ ἕνα ἵππον, ὅταν εἶνε καλὸς καιρὸς θὰ ἐξερχώμεθα ἐφ' ἀμάξης εἰς τὸν περίπατον μαζί με τὸν Ῥοβέρτον... Ἐλᾶτε, θεῖα μου, γελᾶστε 'λιγάκι! Θὰ ἔξημερώσουν καὶ δι' ἡμᾶς καλαὶ ἡμέραι!... Ὁ ἄνθρωπος ὅταν φιλοσοφῇ συμβιβάζεται περίφημα με πᾶσαν δυσάρεστον περιπέτειαν τοῦ βίου... Καὶ ἔπειτα ὅταν τις συζῇ μ' ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ, τί ἔχει νὰ παραπονεθῇ; Τί καλλίτερον θέλει;...

Ἡ γηραιὰ παρθένος ἀνωρθώθη, ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ ἀρπάζουσα τὴν ἀνεψιάν τῆς ἀπὸ τῶν ὤμων ἔθλιψεν αὐτὴν δυνατὰ ἐπὶ τοῦ ὀστεώδους στήθους τῆς, ἀναφωνοῦσα μετὰ συγκινήσεως καὶ ὑπόδακρυς:

— Κόρη μου! τοῦ Θεοῦ παιδί! Ὅπου εἶσαι σύ, ἐκεῖ εἶνε καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ εὐλογία! Σὺ εἶσαι τὸ φῶς μας, σὺ εἶσαι ἡ ἀκτὴ μας. Ἄν μας λείψῃς σὺ τί θὰ ἀπογίνωμεν; Καλὰ λές, κόρη μου, μὴ τον πάρῃς τὸν δραγόνον σου... Μαζί μας θὰ εἶσαι πτωχὴ, ἀλλὰ τοῦ ἐλαχίστου θὰ εἶσαι ἐλεύθερη... μαζί του θὰ εἶσαι βέλαια πλουσιωτέρα, ἀλλὰ δὲν θὰ εἶσαι πλέον ἰδική μας!...

Καὶ κρατοῦσα τὴν κεφαλὴν τῆς νεάνιδος μεταξὺ τῶν πλατυτάτων χειρῶν τῆς ἐθεώρει αὐτὴν μετὰ προδηλοτάτης λατρείας.

— Θεῖα μου, ἐγὼ το ἔχω ἀποφασίσῃ καὶ μόνον περιμένω νὰ εὐρὼ τὸν κατὰλληλον καιρὸν νὰ το εἰπῶ εἰς τὸν κύριον Κροϊμενίλ... Αὐτὸς εἶνε εὐγενὴς νέος καὶ θὰ καταλάβῃ εὐθὺς τοὺς λόγους τῆς ἀποποιήσεώς μου, μὴ φοβηθῇ, καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ εἶνε φίλος μας. Εἰς τὸν πατέρα ὅμως εἶνε καλλίτερον νὰ μὴ εἰπῶμεν τίποτε. Πρὸ πάντων σήμερον... ἂς περάσῃ καὶ ἡ σημερινὴ ἑορτή. Καὶ αὐριον ἂν το κρίνωμεν εὐλογον, κάμνομεν οἰκογενειακὸν συμβούλιον.

— Τί τα θέλῃς, κόρη μου προαισθάνομαι μεγάλην δυστυχίαν, καὶ εὐχομαι ἡ συμφορὰ νὰ σκύψῃ ἐπάνω μου, ἐγὼ νὰ γίνω θῦμα, καὶ σεῖς, ἀγαπητὰ παιδιὰ μου, νὰ σωθῇτε...

Καὶ ἡ γηραιὰ παρθένος ἔλεγε ταῦτα καταπόρφυρος μετ' ἀγάπης καὶ ζέσεως ἐλικρινεστάτης.

Πνοὴ ἀνέμου βιασιότερα ἔφερε πρὸς τὰς δύο γυναῖκας τὸ ἦχον τοῦ κώδωνος τῆς ἐκκλησίας σημαίνοντος μακρόθεν.

— Νὰ, σημαίνει, ἡ λειτουργία, Ἀντωνία μου, εἶπεν ἡ θεῖα Ἰσαβέλλα, καὶ ἐγὼ ἀκόμη εἶμαι γυμνή... Πηγαίνω νὰ ἐνδυθῶ... Δὲν θ' ἀργήσω...

Καὶ διὰ δύο μεγάλων βημάτων, ἀλμάτων σχεδόν, ἐξελθοῦσα ἐξηφανίσθη εἰς τὸν διάδρομον ὡς ἀνεμοστρόβιλος.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

MB'

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἔκρουσε δις τὴν θύραν τοῦ κρατητηρίου, ἥτις ἠνεύχθη πᾶραυτὰ ὡς διὰ μαγείας.

Αἱ θύραι τῶν φυλακῶν ἀνοίγονται πάντοτε εὐκόλως εἰς τοὺς βουλομένους νὰ εἰσέλθωσιν.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἠκολούθησε τὸν ὁδηγόν του, εἶπετο δ' αὐτῶν ὁ Πιεδοῦσης.

Τὸ προσωπικὸν εἶχε μεταβληθῇ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ὁ γέρον ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἐφοίτα εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ὥστε δὲν ὑπῆρχον ἄλλοι ὅπως ἀναγνωρίσωσιν αὐτόν, εἰμὴ ὁ γραφεὺς καὶ εἰς δεσμοφύλαξ.

Κατόπιν ὀλίγων στιγμῶν συνομιλίας μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ ὁ εἰρημένος δεσμοφύλαξ ἔλαβεν ἐντολὴν νὰ ὁδηγήσῃ τὸν κύριον Λεκὸκ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 10 δωματίῳ, ὅπερ ἔκειτο πρὸς τ' ἀριστερά, παρὰ τινι πλινθοστρώτῳ καὶ ὑελωτῇ αἰθούσῃ παιδρὸς ἐξωτερικοῦ, ἥτις ὁμοιάζετο πρὸς μεγάλην αἴθουσαν ἀτμοπλοίου τῆς Ἑταιρίας τῶν Ἰνδιῶν, κύκλωθεν τῆς ὁποίας εὐρίσκονται τὰ δωμάτια τῶν ἐπιβατῶν, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἐν τοῖς ἐν λόγῳ δωματίοις ἐπιβάται δὲν ἐξέρχονται ποτέ, ὅπως ἀναπνεύσωσι καθαρόν ἀέρα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ἐν τῷ κρατητηρίῳ ὑπάρχει ἐπίσης κοινὴ αἴθουσα, ἔνθα συσσωρεύουσι τοὺς ἐπιβάτας τοῦ καταστρώματος, ἥτοι τοὺς ἀθλίους ἐκείνους, οἵτινες δὲν ἐκρίθησαν ἄξιοι νὰ τεθῶσιν ἐν ἰδιαιτέρῳ δωματίῳ, τὴν μικρὰν ἄγραν, περισυλλεχθεῖσαν ἐν τῷ δικτύῳ τῆς ἡμέρας.

Εἰς τοὺς ἀθλίους τούτους ρίπτουσι καθ' ἐκάστην ἐσπέραν στρωμνάς, ἐφ' ὧν κατακλίνονται φύρδην μίγδην, τὴν δὲ ἡμέραν ἐπιτρέπουσιν αὐτοῖς νὰ συνομιλῶσι καὶ νὰ ᾄδωσιν ὑπὲρ τὸ δέον ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ τούτου Ταινάρου.

Οἱ ἐν τοῖς δωματίοις εἶνε ἡττον εὐθυμοί, διότι οἱ ἐν αὐτοῖς ἐγκλειόμενοι ἀνέκουσιν εἰς ὑψηλότερας κοινωνικὰς τάξεις, ἢ κατηγοροῦνται διὰ σπουδαῖα κακουργήματα συνεπαγόμενα τὴν ἀνάγκην τῆς ἀπομονώσεως.

Ὁ κύριος Λουδοβίκος δὲ Γεντιλὴ ἐκέκτητο ὅλους τοὺς τίτλους διὰ τὴν ἰδιόζουσαν ταύτην εὐνοίαν.

Διὰ τοῦτο, ἀφ' οὗτου εἰσῆλθεν ἐν τῇ εἰρκτῇ, εἶδε μόνον τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας καὶ τοὺς φύλακας, οἵτινες ἤλθον νὰ τὸν ζητήσωσιν, ὅπως τὸν ὁδηγήσωσιν ἐνώπιον τοῦ ἐπιφορτισμένου τὴν ἀνάκρισιν δικαστοῦ.

Ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ συγκίνησις αὐτοῦ ὑπῆρξαν ζωηρώταται ὅτε, ἀφοῦ ἤκουσε

τρίζοντας τοὺς στρόφιγγας τῆς ὀπίσθεν αὐτοῦ κλεισθείσης θύρας, εὐρέθη κατὰ πρόσωπον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Ὁ γέρον ἔτεινεν αὐτῷ τὰς χεῖράς του καὶ ἔθλιψεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς καρδίας του, καθ' ὃν καιρὸν ἀπεσύρετο ὁ δεσμοφύλαξ.

Ἡ στιγμή τῆς διαχύσεως ταύτης ὑπῆρξε βραχεῖα.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἐγίνωκεν ὅτι δὲν εἶχε καιρὸν πρὸς ἀπώλειαν, καὶ ἔσχε τὴν γενναϊότητα νὰ συντάμῃ τὰ πατρικὰς ταύτας διαχύσεις, ὅπως ποιήσῃ ἐναρξίν τῆς συνδιαλέξεως, ἥτις ἔμελλε ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης τοῦ υἱοῦ του.

Ἐλαφρὸς κρότος ἀνῆγγειλεν αὐτῷ ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἤτο τοποθετημένος ὅπως ἀκούσῃ εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν.

— Ἀγαπητέ μου Λουδοβίκε, ἤρχισε νὰ λέγῃ μετὰ φωνῆς εὐσταθοῦς, ἐδῶ δὲν εὐρίσκεσαι πλέον μὲ ἀστυνομικοὺς πράκτορας, μήτε μὲ τὸν δικαστὴν, εἶσαι μόνος μὲ τὸν πατέρα σου. Εἶμαι πεπεισμένος, καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σοὶ τὸ εἶπω, ὅτι εἶσαι θύμα παρανοήσεως. Ἐξήγησέ μου αὐτὴν τὴν παρανόησιν, ὁμίλησέ μου χωρὶς νὰ ταραχθῇς, καὶ μὴ μοῦ κρύψῃς τὸ παραμικρόν.

Ὁ νεανίας ὠχρίασε, καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ συνεστάλησαν.

Ἀναμφιβόλως πάλιν ἰσχυρὰ ἐλάμβανε χώραν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ μεταξὺ ἀντιθέτων αἰσθημάτων, ἐδέησε δὲ νὰ καταβάλλῃ μεγάλην ἐφ' ἑαυτοῦ προσπάθειαν ἵν' ἀπαντήσῃ.

— Δὲν ἔχω νὰ σοὶ εἶπω τίποτε, πατέρα μου. Γνωρίζεις διατί μὲ κατηγοροῦν! καὶ ὀφείλεις νὰ γνωρίζῃς τί ἀπελογήθην, ἀφοῦ εἶδες τοὺς κατηγόρους μου.

Ἐνεὸς ἐκ τῆς δηλώσεως ταύτης, ὁ κύριος Λεκὸκ ὠπισθοχώρησε δύο βήματα καὶ ἀνέκραξεν:

— Ἦκουσα καλὰ; μήπως παρεφρόνησα; Πῶς! εὐρίσκεσαι ὑπὸ κατηγορίαν, ἢ ὁποία ἡμπορεῖ νὰ σὲ σύρῃ εἰς τὴν λαίμητόμον, καὶ μία μόνη λέξις σου ἀρκεῖ νὰ μηδενίσῃ τὴν κατηγορίαν αὐτήν... καὶ αὐτὴν τὴν λέξιν ἀρνεῖσαι νὰ τὴν εἴπῃς!... ἐνῶ εὐρισκόμεθα μόνον!... καὶ δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς μήπως παρεξηγηθῇ καμμία ἀπερίσκεπτος ἀπάντησίς σου...

— Ἐπροσάθησα νὰ δικαιολογηθῶ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Δὲν θὰ δοκιμάσω πλέον.

— Προτιμᾷς λοιπὸν νὰ καταστραφῇς! Θέλεις λοιπὸν νὰ μὲ κάμῃς ν' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην καὶ τὴν ἐντροπὴν! Τί σὲ πιέζει ν' αὐτοκτονῇς καὶ συνάμα νὰ φονεύῃς καὶ τὸν πατέρα σου; Μήπως δὲν εἶσαι εὐτυχής; Μήπως δὲν εἶσαι ἀγαπητός;

— Ἦμην, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος διὰ φωνῆς ὑποκώφου.

— Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι δὲν εἶσαι πλέον; Ἐλθσύνῃς ὅτι δὲν ζῶ παρὰ διὰ σέ... ὅτι ἔχεις μνηστὴν...

— Τὴν Θερεσίαν!... τὴν εἶδες;

— Ναί, τὴν εἶδα. Ἦλθε σήμερον τὸ

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας εἰσῆρχοντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἡ θεία Ἰσαβέλλα μετὰ τῆς Ἀντωνίας συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ νεαροῦ ἱερέως. Ὁ μύχιος στεναγμὸς ὃν ἐξέβαλεν ὁ Γεώργιος ἰδὼν τὸν Κροϊμενίλ παρὰ τῇ Ἀντωνίᾳ δὲν ἔφθασεν εἰς τὰ ἄγνὰ ὅτα τῆς νεάνιδος, οὐδὲ ὁ κρότος τῶν βημάτων τοῦ λατρεύοντος αὐτὴν ἐξήγειρεν ἢ ἡ τινὰ ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῆς. Ἰστατο ἤρεμος καὶ σύννους μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἡ θεία Ἰσαβέλλα ὠθήσασα ἐλαφρῶς τὸν ἀγκῶνα αὐτῆς ἐψιθύρῃσεν: Ἐτοιμάσου νὰ ἐβγῇς... Ἡ νεανὶς ἔκλεισε τὸ βιβλίον της, ἀνῆγειρε τὸ κάλυμμα τοῦ προσευκτηρίου της καὶ ἔλαβε τὸ βελούδινον βαλάντιον ἐφ' οὗ διεκρίνοντο ἐξιτλητὰ τὰ οἰκίσματα τῆς οἰκογενείας Κλαϊρεφόν. Τῇ ἐφάνη δὲ ὅτι τὸ βαλάντιον δὲν ἦτο κενόν, διότι ἤκουσεν ἐλαφρὸν τινὰ μεταλλικὸν κρότον. Ἀπορουσα λύει τὴν μεταξίνην ταινίαν καὶ βλέπει ἐν τῷ βαλάντιῳ πέντε χρυσὰ νομίσματα.

Τεταραγμένη ἐξῆλθε τοῦ θρανίου της, προσέκλινε πρὸ τῆς Ἀγίας Τραπεζίης καὶ ἤρχισε νὰ περιέρχεται συνάγουσα τὴν ἐλεημοσύνην τῶν πιστῶν. Τὰ μονόλεπτα καὶ τὰ πεντάλεπτα ριπτόμενα εἰς τὸ βαλάντιον ἐκάλυπτον τὰ μυστηριώδη χρυσὰ νομίσματα, καὶ ἡ νεανὶς ἀσυνειδήτως ἐξηκολούθει διερχομένη διὰ τῶν θρανίων καὶ ψιθυρίζουσα αὐτομάτως τὴν νενομισμένην φράσιν: Διὰ τοὺς πτωχοὺς...

Βαδίζουσα δὲ διεννεῖτο τίς ἄρ' αὖ γε ἦλθε τὸ πρῶτ' εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ κατέθεσε μετὰ τσαύτης γενναιότητος τὴν ἀνώνυμον συνεισφοράν του ὑπὲρ τῶν πτωχῶν.

Ἀπέβλεψε ζωηρῶς περὶ αὐτῆς προσπαθοῦσα νὰ ἀνακαλύψῃ τινὰ ἐν ταῖς σκοτειναῖς γωνίαις τῆς ἐκκλησίας. Ἀλλὰ τὰ βλέμματά της οὐδεμίαν ξένην μορφήν ἀνεκάλυψαν, πάντες οἱ παρόντες ἦσαν οἱ γνωστοὶ χωρικοὶ τῶν περὶ.

Ὁ Γεώργιος ἦτο ἥδη μακρὰν ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω.

Ἡ Ἀντωνία μέχρι τέλους τῆς ἀκολουθίας ἦτο ἀφρημένη... Τὸ βλέμμα της προσηλώθη ἐπὶ εἰκόνας τινος ἀγίου, ἣν οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχε παραταρήσῃ μετὰ τσαύτης προσοχῆς καὶ πᾶν παραδόξον! ὁ ἅγιος οὗτος εἶχε μεγίστην ὁμοιότητα πρὸς ἄνθρωπον τινὰ οὐχὶ ξένον. Ἦτο γνωστὸν εἰς αὐτὴν τὸ ζωηρὸν ἐκεῖνο πρόσωπον μετὰ γενείου καὶ οἱ ὀξεῖς ἐκεῖνοι ὀφθαλμοί. Ἀλλὰ δὲν ἠδύναντο νὰ ἐνθυμηθῇ καὶ τὸ ὄνομα. Ἀνεζήτει ἐν τῇ μνήμῃ της ἀλλ' οὐδὲν εὕρισκεν.

Ὁ ἱερεὺς ἀπεχώρησεν, οἱ ἄνθρωποι ἐξεγερθέντες ἐξήρχοντο, ἀλλ' ἡ Ἀντωνία ἐκάθητο ἔτι, ἀκίνητος καὶ ἀφρημένη.

— Ἐλα κόρη μου, πάμε εἶπεν, ἡ θεία Ἰσαβέλλα. Ἀγαπητέ μου κύριε Κροϊμενίλ, κάμετέ μας τὴν χάριν νὰ μᾶς περιμένετε ἔξω εἰς τὸν νάρθηκα ἕως νὰ δώσωμεν λογαριασμὸν εἰς τὸν ἅγιον ἐφημέριον.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.